

Posudek oponentky

na rigorózní práci Mgr. Zbyška Kordače „Rozhodčí řízení – otázka arbitrability“

Rigorózní práce je věnována dnes mimořádně aktuálním otázkám rozhodčího řízení, zejména otázce arbitrability a spolupráce rozhodců a soudů. Záměrem autora, jak píše v Úvodu své práce, je zabývat se především vymezením oblastí sporů, u kterých je umožněno jejich rozhodování v rámci rozhodčího řízení v České republice, a to jak *de lege lata*, tak *de lege ferenda*. Tato materie je v dnešní době v určitém pohybu a skutečně lze uvažovat i o případné novelizaci české úpravy ve světle návrhů autora, naznačených *in fine* této práce.

Práce je přes určitou neobvyklost své struktury poměrně přehledná. Autor svou práci rozvrhl do tří základních částí – Úvod, Stať a Závěr, těžiště je samozřejmě v části druhé, dále vnitřně rozčleněné.

Po první části, Úvodu, se druhá kapitola Stať zabývá dvěma základními okruhy, a to obecným pojednáním o rozhodčím řízení a právní úpravou rozhodčího řízení v České republice. Až v rámci těchto dvou subkapitol pak nalézáme to, co čtenář očekává, tedy v první subkapitole „Obecně o rozhodčím řízení“ pojednání o právním charakteru rozhodčího řízení, vymezení otázky arbitrability a právního charakteru rozhodčí smlouvy a postavení rozhodce. Druhá subkapitola „Právní úprava rozhodčího řízení v ČR“ se zaměřuje již přímo na otázku arbitrability, a to nejprve z hlediska úpravy ve věcném členění na arbitrabilitu v pracovněprávních sporech, úřadovacích sporech, sporech o práva k nemovitostem, sporech o práva obchodních společností, sporech v dědickém právu a v dalších právních oblastech. V této partii je řada nových a zajímavých poznatků, zajímal by mne autorem dvakrát zmiňovaný 1996 Administrative Dispute Regulation Act, který není blíže uveden, ani citováno příslušné ustanovení tohoto předpisu, ani není uveden zdroj, z něhož autor čerpal (s. 14 pozn. 14, s. 31 pozn. 40). O tomto předpisu by mohl autor blíže pohovořit při ústní obhajobě, s příslušnými

odkazy. Velmi pozitivně hodnotím pojednání o arbitrabilitě pracovněprávních sporů (s. 31 n.), nerozumím však argumentům v souvislosti s aplikovatelností § 25/3 ZRŘ (ke s. 37-38), k tomu by se autor měl rovněž vyjádřit. Zajímavá je úvaha týkající se rozhodování o nemovitostech lokalizovaných v zahraničí (s. 51-55), i když si dovedu jen obtížně představit, že by byl takový spor arbitrovatelný v ČR, resp. byl uznán cizí rozhodčí nález ohledně nemovitosti umístěné v ČR. Má autor v tomto směru nějaké konkrétní poznatky? Ke s. 57 – pokud jde o spory z práva obchodních společností, autor se odvolává na praxi rakouských, německých a švýcarských soudů, ale bez odkazu (s. 57), to by měl rovněž doplnit a pokud bylo citováno z druhé ruky, je třeba uvést tento sekundární zdroj. Zajímavý je rovněž poukaz na česko-německou Dohodu o ochraně a podpoře investic z r. 1992, v souvislosti s připravovaným zákonem o přeměnách společností (ke s. 66 n.) a v souvislosti čl. 4/2 této Dohody. I k tomu by autor mohl říci něco bližšího při ústní obhajobě. Další část této subkapitoly uvádí posuzování arbitrability konkrétního sporu a některé otázky řešené v aktuální judikatuře NS.

Práce ústí v neméně zajímavý závěr – „Úprava otázky arbitrability v ČR a její další možný vývoj“, kde se autor orientuje na dosud nikoli jednoznačně řešené otázky rozhodčího řízení a možnosti jejich perspektivní regulace.

Rigorózní práci hodnotím velmi pozitivně, autor poukazuje na řadu sporných otázek, na které hledá sám odpovědi a nebojí se polemizovat ani s autoritami, prokazuje samostatnost myšlení, schopnost pracovat s původními prameny i s literaturou, ovšem převážně jen českou. Cenné jsou zejména kritické rozbory novější české literatury a judikatury Nejvyššího soudu.

Práci plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Zbyškoví Kordačovi přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc.

V Praze dne 21.5.2008